

สังเขป

รับใช้คณาจารย์ รังสรรค์มหาวิทยาลัย

ประชาสัมพันธ์สภาคณาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ฉบับที่ 4/2534

มีนาคม 2534

อ่าน

บทนำ จากคณะกรรมการสรรหาฯ
ถึงคณะกรรมการกลั่นกรอง
ข้อเสนอของสภาคณาจารย์
เรื่อง การรับนักเรียนโรงเรียนประถมสาธิตฯ
จดหมายจากผู้อ่าน
ปิดเล่ม

จากคณะกรรมการสรรหาฯ ถึงคณะกรรมการกลั่นกรอง

ในช่วงระยะเวลาตั้งแต่วันที่ 1 - 8 มีนาคม 2534 ที่ผ่านมา เป็นช่วงที่สภามหาวิทยาลัย กำหนดให้ดำเนินการประชุมคณะกรรมการสรรหาฯ เพื่อพิจารณาคัดเลือกผู้สมควรดำรงตำแหน่งอธิการบดี นั้น ตามระเบียบมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการสรรหาอธิการบดี พ.ศ. 2527 ข้อ 8.5 กำหนดบทบาทของคณะกรรมการสรรหาฯ เอาไว้ประการหนึ่งว่า "พิจารณาคัดเลือก ผู้ได้รับการเสนอชื่อผู้สมควรดำรงตำแหน่งอธิการบดี และหาพบว่ามีอย่างน้อยห้าชื่อ อย่างมากไม่เกิน เจ็ดชื่อ..."

ซึ่งผลของผู้สมควรดำรงตำแหน่งอธิการบดีที่ปรากฏออกมาก็คือ นายชาติ เมืองนาโพธิ์ นายนิพนธ์ ศศิธร นายประเสริฐ วิทยาธร นางสมนทา พรหมบุญ และนายเสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์

อย่างไรก็ตาม ผลจากการดำเนินการของคณะกรรมการสรรหาฯ นั้น มีปัญหาและเหตุการณ์ ที่สำคัญหลายอย่างหลายประการเกิดขึ้น อันควรที่คณาจารย์-ข้าราชการทั้งหลายจะติดตามศึกษาอย่าง ใกล้ชิด โดยเฉพาะปัญหาการถือสิทธิ์นับคะแนนแต่เพียงผู้เดียวของประธานคณะกรรมการสรรหาฯ

ในเรื่องนี้ แม้ นายสุรใจ ศิริพงษ์ จะเป็นผู้ประธานกรรมการสรรหาตามคำสั่งของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ 80/2534 อันมิใช่เกิดจากการรับรองภายในที่ประชุมโดยเสียงข้างมากของคณะกรรมการสรรหาฯ แต่นั่นก็ไม่ว่าจะเกิดความเสียหายอะไรมากมาย หากพฤติกรรมและการปฏิบัติภารกิจดำเนินไปตามทำนองคลองธรรมและตามความต้องการของส่วนรวม

ว่าการอ้างสิทธิ์ของประธานฯ ในการอ่านคะแนนที่กรรมการแต่ละท่านให้คะแนนคุณสมบัติ ในที่ประชุมแต่เพียงผู้เดียว โดยไม่ฟังเสียงการคัดค้าน และข้อเสนอให้มีการรวมในการนับคะแนนนั้น ถือเป็นความผิดพลาดของนายสุรใจ ศิริพงษ์ ซึ่งเป็นประธานกรรมการ

และความผิดพลาดหรือความไม่เหมาะสม อันส่งผลทำให้เกิดความไม่มั่นใจในความบริสุทธิ์ ยุติธรรม ได้ส่งผลกระทบต่อความศักดิ์สิทธิ์และวิกฤติศรัทธาอย่างช่วยไม่ได้ ในฐานะที่นายสุรใจ ศิริพงษ์เป็นถึงกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ได้รับการรับรองมาจากสภามหาวิทยาลัย อันทรงเกียรติ ตามข้อ 5 และ 5.1 แห่งระเบียบมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และ วิธีการสรรหาอธิการบดี พ.ศ. 2527 มีใจความว่า

"ข้อ 5 คณะกรรมการสรรหาผู้สมควรดำรงตำแหน่งอธิการบดีประกอบด้วย

5.1 กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ 1 คน ตามที่สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการ"

แน่นอน เมื่อถึงตรงนี้ ย่อมเป็นเรื่องยากที่จะห้ามคณาจารย์เกิดการตั้งคำถามตามมาว่า สภามหาวิทยาลัยมีเกณฑ์อะไรในการเลือกกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ ให้มาเป็นประธานกรรมการสรรหา... สภามหาวิทยาลัยมีส่วนรับผิดชอบแก่ไหน เพียงไรต่อเหตุการณ์และพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมนี้ และบุคคลผู้นี้ก็ยังมีความเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการชุดกลั่นกรองอีกตำแหน่งหนึ่ง ... สภามหาวิทยาลัยจะถือกรณีที่เกิดขึ้นเป็นกรณีศึกษาที่จะนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไขหรือไม่ อย่างไร ... ฯลฯ เหล่านี้คือสิ่งที่สภามหาวิทยาลัยจะต้องนำไปทบทวน เพื่อสร้างความศักดิ์สิทธิ์และความน่าเชื่อถือสำหรับคณาจารย์ที่มีต่อสภามหาวิทยาลัยให้คงอยู่ต่อไป

นอกจากปัญหาสำคัญที่กล่าวมาแล้ว ก็ยังมีปัญหาที่สำคัญอื่น ๆ อีก อันได้แก่การที่คณะกรรมการสรรหาจำนวนหนึ่งไม่มีข้อมูลบุคคลเพียงพอในการวินิจฉัยให้คะแนนคุณสมบัติของผู้เหมาะสมจะเป็นอธิการบดี ซึ่งในกรณี เช่นนี้ถือเป็นความรับผิดชอบทั้งของคณาจารย์และทั้งของสภามหาวิทยาลัย

กล่าวคือ ในส่วนของกรรมการสรรหาที่เกิดจากการเลือกตั้ง เมื่อเลือกเข้าไปแล้วและถ้ากรรมการคนใดปฏิบัติหน้าที่บกพร่อง ก็ถือว่าเป็นความบกพร่องของคณาจารย์ในการวินิจฉัยเลือกคนด้วย เช่นเดียวกันกับการที่สภามหาวิทยาลัยลงมติเลือกกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิบางท่าน แล้วปฏิบัติงานมีข้อบกพร่อง สภามหาวิทยาลัยก็ไม่อาจหาตัวประจักษ์ผู้หลุดพ้นจากความรับผิดชอบไปได้

ข้อสำคัญอย่างยิ่งก็คือ, ตั้งแต่วันที่ 18 - 22 มีนาคม 2534 จะเป็นช่วงสำคัญอีกช่วงหนึ่ง โดยจะมีคณะกรรมการพิจารณาถ่วงถ่วง ผู้เหมาะสมจะเป็นอธิการบดีจาก 5 ท่านให้เหลือเพียง 1 ท่านนั้น เมื่อเหลือไปก็รายชื่อคณะกรรมการพิจารณาถ่วงถ่วงจำนวน 20 ท่าน และศึกษาระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์การสรรหาอธิการบดีแล้ว คณะกรรมการชุดนี้มีโครงสร้างมาจากคน 3 กลุ่ม คือ กรรมการกลุ่มหนึ่งมาจากผู้ทรงคุณวุฒิ (ทุกคนในสภามหาวิทยาลัย) อีกกลุ่มหนึ่งมาจากคณะผู้บริหารระดับรองอธิการบดีและผู้อำนวยการสถาบัน และอีกกลุ่มหนึ่งมาจากผู้แทนข้าราชการ (อันเกิดจากการเลือกตั้ง) จากวิทยาเขตต่าง ๆ

ซึ่งเราก็ขอตั้งความหวังเฉพาะหน้าเอาไว้ตอนนี้ว่า

ประการแรก เราหวังว่าคณะกรรมการกลั่นกรองจะให้ความสนใจศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นในคณะกรรมการชุดสรรหาฯ เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้เกิดปัญหาเช่นนั้นอีก

ประการที่สอง เรายังเชื่อว่า กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิล้วนเป็นคนที่น่าเชื่อถือ และประสบความสำเร็จในวิชาชีพและในพื้นที่ของตน ซึ่งเราก็มองว่า ในพื้นที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นพื้นที่ต่างถิ่นที่มีปัญหาเฉพาะมากมาย การสำรวจปัญหา สัมผัสมวลชนพื้นฐาน การใช้วิจารณ์อย่างรอบด้าน จะเป็นประโยชน์ต่อการวินิจฉัยตัดสิน

ประการที่สาม เราไม่ปฏิเสธเกมการเมืองเล็ก ๆ ที่ดำรงอยู่ในสถานมหาวิทยาลัย และในคณะกรรมการกลั่นกรองโดยเฉพาะ การวางแผน การเตรียมจัดวางบุคคลจำนวนหนึ่งเอาไว้ในอดีต เพื่อหวังผลในปัจจุบันและอนาคต ซึ่งเราก็มองว่า บุคคลเหล่านั้นจะใช้อำนาจเป็นเครื่องมือเพื่อรับใช้หลักการและสังคมส่วนรวมมากกว่าเพื่อผลประโยชน์ของชนกลุ่มน้อย

ประการสุดท้าย เราหวังว่า คณะจารย์-ข้าราชการทั้งมวลจะตื่นตัวและเฝ้าติดตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างใกล้ชิด เพื่อถ้าหากมีปัญหาค้นเจอ จะได้ร่วมมือร่วมใจกันแก้ปัญหา เพื่อพัฒนามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแห่งนี้ให้เป็นศรีสง่าแห่งเมืองต่อไป

ข้อเสนอของสภาคณาจารย์

ในการรับนักเรียน

เข้าโรงเรียนประถมสาธิต

ผู้สื่อข่าวเสียงสภา

สืบเนื่องมาจากการให้ข้อมูลโดยตรงไปตรงมาของ รองศาสตราจารย์ชม ภูมิภาค คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ในเรื่องของผู้มีอำนาจชี้ขาดในการตัดสินใจรับนักเรียนเข้าเรียนโรงเรียน ประถมสาธิตประสานมิตรเพียง 3 คน โดยมีอธิการบดี รองศาสตราจารย์ ดร.ชาติรี เมืองนาโพธิ์ เป็นประธาน

ผนวกกับการมีข้อมูลจากการรับนักเรียนโรงเรียนประถมสาธิตฯ เมื่อปีที่ผ่านมา โดยมีการประกาศว่า จะรับเด็กเข้าเรียนจำนวน 70 คน แต่ปรากฏว่า มีรายชื่อในใบประกาศ จำนวน 246 คน ครั้นสำรวจจริงในชั้นเรียนกลับมีจำนวนเพิ่มเป็น 264 คน โดยไม่มีการเปิดเผย ว่าจำนวนเท่าใดเป็นจำนวนเด็กที่สอบเข้าได้เอง จำนวนเท่าใดเป็นสวัสดิการของอาจารย์และ ข้าราชการ และจำนวนอีกเท่าใดมาจากกลุ่มผู้มีอุปการคุณ

นอกจากนี้ก็ยังมีการระแวงว่าอันไม่ชอบมาพากลเกี่ยวกับการรับเด็กนักเรียน เข้าโรงเรียนประถมสาธิตฯ จนส่งผลทำให้อาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถมสาธิตฯคนหนึ่ง ถูกคณะกรรมการ ป.ป.ป. ชี้มูลความผิด จนถึงขั้นต้องตั้งคณะกรรมการขึ้นมาสอบสวนไปแล้ว

ประกอบกับการที่คณาจารย์โรงเรียนประถมสาธิตฯจำนวนหนึ่ง และกรรมการ- สภาคณาจารย์โรงเรียนและให้ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาจำนวนนักเรียนที่เพิ่มขึ้น จนควบคุมไม่ได้ ซึ่งปัจจุบัน ห้องเรียนชั้นหนึ่งมีนักเรียนเพิ่มสูงขึ้นเป็น 55 - 59 คน อันส่งผลกระทบต่อ คุณภาพของการเรียนการสอน การอบรมดูแลเรื่องระเบียบวินัย สุขภาพจิตของนักเรียนและ ครูผู้สอน ฯลฯ และที่สำคัญคือ เกียรติภูมิของโรงเรียนสาธิตฯ ที่เคยมีมาแต่อดีต เริ่มตกต่ำลง อย่างน่าใจหาย ซึ่งไม่มีที่ท่าว่า จะมีการดำเนินการใด ๆ ในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวทั้งปวง

อีกทั้งจากการที่ปีการศึกษานี้ มีการประกาศรับนักเรียนเข้าโรงเรียนประถมสาธิต เป็นจำนวน 180 คน โดยไม่มีรายละเอียดที่ชัดเจน

สภาคณาจารย์ชุดปัจจุบัน จึงมีความเห็นว่า สมควรที่จะมีการหยิบยกปัญหาดังกล่าว มาพิจารณา โดยคณะกรรมการฝ่ายวิชาการ และกรรมการฝ่ายต่าง ๆ เมื่อวันอังคารที่ 12 มีนาคม 2534 ปรากฏว่า มีการอภิปรายกันอย่างกว้างขวาง อย่างมีเหตุมีผล บนจุดยืนของการ รักษาผลประโยชน์ส่วนรวม และมีมติสำคัญให้สภาคณาจารย์ทำหนังสือไปยังอธิการบดี เพื่อ ดำเนินการพิจารณา โดยมีสาระสำคัญอันควรที่คณาจารย์ - ข้าราชการทั้งหลายทั้งปวงควร จะรับทราบ ดังต่อไปนี้

สภาคณาจารย์มีข้อเสนอแนะว่า

1. จำนวนนักเรียนรวมที่จะรับเข้าเรียนในชั้นเด็กเล็ก ปีการศึกษา 2534 นี้ไม่ควรเกิน 180 คน ตามที่โรงเรียนประกาศไว้
2. จำนวนนักเรียนในแต่ละชั้น ไม่ควรเกินห้องละ 45 คน
3. จำนวนนักเรียนกลุ่มที่สอบเข้าได้เองไม่ควรน้อยกว่ากึ่งหนึ่ง (90 คน) ของจำนวนนักเรียนรวมที่รับ
4. เพื่อเป็นสวัสดิการแก่อาจารย์และข้าราชการของมหาวิทยาลัย ขอให้รับบุตรของอาจารย์และข้าราชการเข้าเรียนทั้งหมดในทุกระดับ
5. การประกาศผลการสอบคัดเลือก ขอให้เรียงตามลำดับคะแนนของแต่ละกลุ่ม และเรียงตามลำดับกลุ่มต่าง ๆ ดังต่อไปนี้
  - ก. กลุ่มนักเรียนที่สอบเข้าได้เอง
  - ข. กลุ่มบุตรอาจารย์และข้าราชการของมหาวิทยาลัย
  - ค. กลุ่มผู้มีอุปการคุณต่อโรงเรียนและมหาวิทยาลัย
6. ในการพิจารณาคัดเลือกเฉพาะกลุ่มผู้มีอุปการคุณ ควรมีเกณฑ์และเหตุผลที่เหมาะสม ซึ่งสามารถชี้แจงได้
7. คณะกรรมการพิจารณาและตัดสินผลการสอบคัดเลือก ควรประกอบด้วยคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ และผู้บริหารของโรงเรียน อันได้แก่ อาจารย์ใหญ่ และหัวหน้าฝ่ายทุกฝ่าย...

เหล่านี้คือ ข้อเสนอของสภาคณาจารย์ ที่ผู้บริหารและมีอำนาจในสถาบันแห่งนี้ เมื่อได้รับข้อเสนอแนะนี้แล้ว จะคิดอย่างไร จะดำเนินการปรับปรุงแก้ไขหรือไม่

สภาคณาจารย์ฯ จะติดตามผลต่อไปและรายงานให้ท่านได้รับทราบ

%%%%%%%%%

จดหมายจากสมาชิก

(หมายเหตุ นับตั้งแต่เสียงสภาออกสู่สายตาของคณาจารย์และข้าราชการในสถาบันการศึกษาแห่งนี้ไปแล้ว 3 ฉบับ บัดนี้ก็เริ่มมีจดหมายจากมวลสมาชิกสะท้อนกลับมาแล้ว เสียงสภาขอต้อนรับด้วยความยินดี โดยมีเงื่อนไขว่าถ้าต้องการใช้นามแฝงก็โปรดแจ้งนามจริงให้บรรณาธิการทราบด้วย โดยบรรณาธิการเสียงสภาจะปกปิดชื่อของท่านเอาไว้ตามที่ท่านต้องการ)

6 มีนาคม 2534

เรียน ท่านประธานสภาคณาจารย์ กรรมการสภาคณาจารย์และประชาสัมพันธ์
สภาคณาจารย์

เสียงสภาคณาจารย์ ฉบับที่ 3/2534 เดือนมีนาคม 2534 อ่านแล้วถึงใจจริง ๆ ถึงใจในแง่ " เสียงพูด " ดูจะตรงไปตรงมาดีมาก ๆ และถ้ายิ่งพูด (ตามคิด) และการกระทำตรง กันจะยิ่งดีขึ้นอีก excellent และจะเป็นตัวอย่างที่สมบูรณ์แบบของสถาบัน มศว (ในอดีต วศ. ซึ่งเคยมีผู้นำ ที่เรา-ท่าน ยกมือกราบไหว้ด้วยความจริงใจอย่างน้อยที่สุดก็ 2 ท่าน คือ ท่าน ศ.ดร.สาโรช และ ศ.ดร.สุจิต) ใครขอเรียนถามเพื่อช่วยกันคิดต่อไป

1. ราคาอาหารตามสัญญาใหม่ อย่างต่ำ 5 บาท และสูงสุดถึง 8 บาท... พูดไว้แต่ราคา จะมีเกณฑ์ในการควบคุม (ไม่ยากใช้คำว่าควบคุมเลย) ดูแลปริมาณ และคุณภาพ อย่างไรจึงจะดี

ปัจจุบัน การตัดข้าว แม่ค้า(พ่อค้า) กะกะ ๆ เอา (ตามความสามารถของผู้ตัด) ถ้าเห็นหน้าตาเป็นอาจารย์ก็ดูเสมือนว่าตัดมากหน่อย (รวมการตัดกับข้าวด้วย) แต่ถ้าเป็นหน้านิสิต (โดยเฉพาะปริญญาตรี เพราะแต่งเครื่องแบบ) การตัด ไม่แน่น!! ใช้ถ้วยตวงดีใหม่ (อย่างพ่อค้าแม่ค้าบางคนนอกสถาบันนี้เขาทำกัน - เคยเห็นเขาตวงในการขายข้าวมันไก่) และบอกก่อนว่าผู้เขียนถาม มีใช้อาจารย์ในภาควิชาคหกรรมฯ หรือ แต่เห็นว่ายุทธวิธีนี้น่าจะใช้ตาม

2. ราคาไข่พะโล้ น่าจะเท่ากับราคาไข่ดาว เพราะต้องเคี้ยวอีกนาน
ไม่เหมือนไข่ต้ม

3. (บทวิเคราะห์) ทรศนะของนายเฉลิมขวัญ ช่วยให้มองหลายแง่หลายมุมขึ้น
ขอทำนายว่าคนผู้ต่อไปคงจะเป็นนักทำนาย (ไม่ใช่หมอดูลายมือนะ) ที่ก้าวหน้า
ยิ่งขึ้นอีก

ผู้เขียนไม่ใช่ลูกหม้อ ลูกไท วิศว มศว หรือก แต่ทำงานมาตั้งแต่ปีมะโว้
จนอีกไม่กี่ปีก็จะไปจาก มศว แล้ว แต่รัก มศว มาก อยากให้ลบเลือนคำว่าลูกหม้อ
ลูกไทเสียที คุ้มแบ่ง ๆ ยิ่งใจชอบกล ขอเสนอว่า เราที่ทำงานในสถาบันนี้ เป็น
"ลูกแม่ศรีนครินทร์ฯ" ความแบ่งแยก (ที่ถูกยึดเยียด) จะพอเลื่อนไปได้ไหม
เพื่อพวกน้อง ๆ (อาจารย์) รุ่นหลัง ๆ และรุ่นที่จะมาใหม่ สำหรับพวกถูกยึดเยียด
ว่าไม่ใช่ลูกหม้อ มีขันติ และหมะ(ขมใจ) ได้เพราะตัวกตัญญู ที่ มศว และ วิชา
เลี้ยงดูมาตั้งแต่รุ่นหนุ่มสาว - จนแก่ มีมากพอที่จะกลบ ละลายความรู้สึกที่ถูกตรา
สุมท้ายขอให้ประธานสภาคณาจารย์ และคณะกรรมการชุดนี้ ได้ช่วยทำหน้าที่
ส่งเสริม เพื่อให้เกิดการผดุงความดี - งาม บริสุทธิ์ ยุติธรรม ความถูกต้อง
เพื่อเป็นเกียรติยศแก่ มศว ต่อไป

ด้วยความนับถือยิ่ง

ลงชื่อไม่ได้

ป.ล. การไม่ลงชื่อ เขาถือว่า คือใบปลิว และที่ดูโทษหนักก็คือบัตรสนเท่ห์
แต่ความตั้งใจจริง ต้องการสร้างสรรค์

เรียน ผู้ต้องการเป็นอธิการบดีผ่านเสียงสภา

“ทำไมถึงอยากเป็นกันนัก”

ระยะนี้อยู่ในระหว่างการสรรหาผู้ที่จะเป็นอธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒของเรา (ไม่ใช่ของท่านคนเดียว) ซึ่งเหลืออยู่ 5 วิทยาเขตเดิมมี 8 แยกออกไป 2 ยุบไป 1 ไม่ช้าที่พฤษภาคมก็ต้องยุบไปอีก และมีข่าวว่าจะขยายไปที่ลพบุรีเอาแน่ะไว้กับการยุบหนอ พองหนอ ว่าแต่ทำไมถึงอยากเป็นอธิการบดีกันนักกันหนา บางคนอุตส่าห์ลงทุนโฆษณาหาเสียง ตีป้ายประกาศ พิมพ์ใบปลิว บรรยายสรรคุณของตัวเองแจกจ่ายไปทั่ว มีหัวกะแน่งทำยังกับสมัครสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

ขอย้อนไปในอดีตสักหน่อย สมัยที่มหาวิทยาลัยแห่งนี้เป็นวิทยาลัยวิชาการศึกษา มีศาสตราจารย์ ดร.สาโรช บัวศรี เป็นอธิการบดีคนแรกท่านได้ปลุกปั้นอุ้มชูมากับมือของท่านจนมีชื่อเสียงไปทั่ว สมกับปรัชญาของท่านที่ว่า education is growth หลังจากท่านเกษียณอายุราชการไปแล้วก็ได้ศาสตราจารย์ ดร.สุจิต เหล้าสุนทร เป็นอธิการบดีด้วยความเห็นดีเห็นงามของพวกเรา เมื่อท่านสิ้นบุญเราเริ่ม ว่าวันที่หาคนมาเป็นอธิการบดี เริ่มมีการแตกแยกแบ่งเป็นพรรคเป็นพวก แต่ในที่สุดก็ได้อธิการบดีที่ดีบ้าง พอใช้บ้าง

มาบัดนี้ทำไมถึงอยากเป็นอธิการบดีกันนัก น่าจะสรุปได้ว่า

1. อยากอุทิศตนเข้ามาเป็นเพื่อช่วยจัดปัญหาต่าง ๆ และช่วยพัฒนามหาวิทยาลัยให้เจริญก้าวหน้าในทุก ๆ ด้าน ข้อนี้ก็ต้อง สาธุ!

2. อยากนำวิชาความรู้ที่ใส่ไร่เรียนมาปฏิบัติให้เกิดประโยชน์ได้จริง ๆ

3. อยากให้ตัวเองเป็นที่เคารพนับถือของนิสิต นักศึกษา นักเรียน ผู้ปกครอง รวมไปถึงผู้มีอำนาจวาสนาทั้งหลาย

4. อยากเด่นอยากดัง ไปไหนมาไหนผู้คนจะได้รู้จัก แม้แต่ได้ยินประกาศทางเครื่องขยายเสียงว่า “ขอเชิญท่านอธิการบดีทอดผ้าบังสุกุล แค้นก็เนือเต็นแล้ว”

5. หวังผลประโยชน์ในด้านชื่อเสียงก็พอทำเนา แต่หวังในสาถกสักการะอันมิควรได้นี้ละซิหน้าคิด โดยเฉพาะการรับฝากเด็กมันมีค่าสมนาคุณ

“คุ้ม - คุ้มจริง ๆ” และไม่มีใบเสร็จเสียด้วย

*****

“ศิษย์เก่า”

ปกเล่ม

เสียงสภา ฉบับนี้เป็นฉบับที่ 4 วันที่ 18 มีนาคม 2534 ขอแสดงความยินดีกับนายเกษม สุวรรณกุล ประธานสภามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ได้รับตำแหน่งใหม่เป็นรัฐมนตรีทบวงมหาวิทยาลัย ภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรีคนที่ 18 ผู้มีนามว่านายอานันท์ ปันยารชุน/ พร้อมทั้งขอแสดงความยินดีต่อผู้สมควรดำรงตำแหน่งอธิการบดีที่สามารถแหกค่านโศก มัน ฮา เอี้ย ขอโทษ-ด้านคณะกรรมการสรรหามาได้ทั้ง 5 ท่าน เรียงตามลำดับอักษรดังนี้ คือ นายชาติรี เมืองนาโพธิ์ นายนิพนธ์ ศศิธร นายประเสริฐ วิทยารัฐ นางสุนทรา พรหมบุญ และนายเสริมศักดิ์ วิศวลาภรณ์/ ซึ่งหลังจากนี้ ตั้งแต่วันที่ 18 - 22 มีนาคม 2534 ก็เป็นภาระหน้าที่ของคณะกรรมการกลั่นกรองฯ จะต้องพิจารณาทั้ง 5 ท่าน ให้เหลือเพียงท่านเดียว แล้วเสนอให้สภามหาวิทยาลัยพิจารณาแต่งตั้งในวันที่ 25 - 29 มีนาคม 2534 นี้/ อย่างไรก็ตาม ในคณะกรรมการกลั่นกรองที่มีนายเกษม สุวรรณกุล เป็นประธาน กรรมการนั้น ก่อนหน้าที่นายเกษม สุวรรณกุลจะได้รับการแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย เพียงเล็กน้อย เสียงสภา และตัวแทนสภาคณาจารย์ได้มีโอกาสเข้าพบท่าน โดยช่วงเวลาหนึ่งนายเกษม ได้เปิดเผยทรรศนะบางประการออกมาว่า กฎระเบียบของการได้มาซึ่งอธิการบดีของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่วางไว้ ไม่เปิดโอกาสให้มีการใช้วิจารณญาณในการพิจารณาคัดเลือกเท่าที่ควร ถ้าคุณเอาระเบียบมา ผมก็จะชี้ให้เห็นว่า มีข้อที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข .../ จากความเห็นของนายเกษม สุวรรณกุล เมื่อนำมาเชื่อมโยงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในขั้นตอนการของคณะกรรมการสรรหา ที่มีนายสุรใจ ศิริพงษ์ เป็นประธานกรรมการชุดสรรหา นั้น กรรมการซึ่งเป็นผู้แทนข้าราชการของมหาวิทยาลัยท่านหนึ่งในชุดคณะกรรมการสรรหาฯ เปิดเผยว่ากรรมการส่วนหนึ่งที่เข้าไปทำหน้าที่ไม่ทำการบ้าน ไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับตัวบุคคลเพื่อการวินิจฉัย ก็ได้แต่ไปตามเก็บข้อมูลในที่ประชุม นี่จึงเป็นข้อหนึ่งที่จะต้องนำมาทบทวนว่า การได้มาซึ่งกรรมการเหล่านั้นมีความน่าเชื่อถือเพียงไร/ เท่านั้น ยังไม่พอ พฤติกรรมของคณะกรรมการจำนวนหนึ่งได้ส่อพฤติกรรมในการวางตนเป็นคนของใครลวงหน้า เช่นนี้แล้วคะแนนที่ออกมาจะน่าเชื่อถือได้อย่างไร ในเมื่อคนกลุ่มนั้นมีจุดมุ่งมาแล้วว่าจะเอาใคร และตัดใคร/ เสียงสภายัง ได้ข้อมูลมาจากกรรมการท่านเดิมอีกว่า วิธีการนับคะแนนนั้น นายสุรใจ ศิริพงษ์ ขอเอกสิทธิ์อ่านคะแนนแต่เพียงผู้เดียว เมื่อมีกรรมการท่านหนึ่งคัดค้านอย่างสุภาพ ก็แสดงอารมณ์เข้าใส่ โดยกล่าวหาว่าไม่ให้เกียรติ ทั้ง ๆ ที่กรรมการท่านนั้นต้องการเพียงรักษาความบริสุทธิ์ ยุติธรรม พอกรรมการอีกท่านหนึ่งร่วมแสดงความเห็นคัดค้าน ก็โยนเอกสารโครมเข้าให้/ แล้วสุดท้าย

ก็อ้างสิทธิ์ของการเป็นประธานกรรมการ อ่านคะแนนต่อไปแต่เพียงผู้เดียว โดยที่ไม่มีใครรู้ว่า คะแนน
ที่กรรมการแต่ละคนเขียนให้ นั้น นายสุรใจ ศิริบุหงศ์อ่านตรงกับที่เขียนหรือไม่ จากนั้นก็ปิดประชุม
และยกทีมที่สนับสนุนกันเองตามกันออกไป เรื่องนี้ เสียงสภา ขอเปิดเผยข้อมูลขึ้นต้นก่อนว่า ผู้สนับสนุน
นายสุรใจ ส่วนใหญ่เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ยกเว้นคนหนึ่งที่ไม่ร่วมสังฆกรรม/ ส่วนกรรมการที่เป็น
ตัวแทนจากข้าราชการวิทยาเขตกลางและวิทยาเขตต่าง ๆ อีก 5 ท่าน ไม่เห็นด้วยกับนายสุรใจ
ศิริบุหงศ์ จนส่งผลทำให้เกิดอาการลุกลามต่อไป คือไม่เห็นด้วยกับโครงสร้างของการได้มาซึ่ง
คณะกรรมการสรรหา/ เรื่องนี้ เสียงสภา ทราบแต่เพียงว่า มีกรรมการสรรหาจำนวนหนึ่งจะดำเนินการ
การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ ต่อไป/ ครบ เสียงสภา ได้ข้อมูลมาอย่างนี้ หากนายสุรใจ ศิริบุหงศ์
อยากจะแจงด้อยแถลงความ เสียงสภา เปิดหน้ารอท่านเอาไว้แล้ว/ อ้อ ขอแถมอีกหน่อยหนึ่ง
ตามที่ เสียงสภา ทิศต่อขอสัมภาษณ์ประธานกรรมการสรรหา (นายสุรใจ ศิริบุหงศ์) แล้วปฏิเสธ
ไม่ว่าด้วยเหตุผลไหน เสียงสภา ก็ขอเรียนให้คณาจารย์ทุกท่านได้โปรดทราบว่า ไม่ใช่เพราะ เสียงสภา
เฉื่อยเฉื่อยหรือไม่ทันเหตุการณ์ แต่เหตุที่ไม่ได้ก็ดังที่อธิบายมาแล้ว/

เฮ้ ยังไง ๆ ขึ้นต่อไปก็เป็นเรื่องของคณะกรรมการชุดกลั่นกรองจำนวน 20 ท่านแล้ว
เสียงสภา จะไม่ขอพูดอะไรล่วงหน้า แต่ขอเรียนว่า เสียงสภา เป็นเสียงของคณาจารย์จะติดตาม
และเสนอข่าวสารต่อไปอย่างตรงไปตรงมาจนกว่า เสียงสภา จะถูกยึดใบอนุญาต เอ๊ย ถูกปิด

นี่ก็มาถึงเรื่องปัญหาการรับนักเรียนของโรงเรียนประถมสาธิต เสียงสภา ขอเรียนว่า
เมื่อวันอังคารที่ 12 มีนาคมนี้ กรรมการของสภาคณาจารย์มีการประชุมกันอย่างเอาใจจริงเอาใจ
ภายใต้บรรยากาศที่มีเหตุผล วิชาผลประโยชน์ของส่วนรวม นับตั้งแต่ประธานกรรมการฝ่ายการศึกษา
ผู้แข่งขัน (นางสาววรรณี พุทธาวุฒิไกร) นางอุษณีย์ โพธิ์สุข นางภัทรีเพ็ญ ทิพยมนตรี
นายวิรุณ ตั้งเจริญ นางสาวสนม ธรรมพิทักษ์ นายปาน พิงสุจริต นายนรินทร์ หิรัญสุทธิกุล
และอีกหลาย ๆ ท่าน/ เรื่องนี้รายละเอียดโปรดอ่านรายงานของสภาคณาจารย์ซึ่ง เสียงสภา ได้พิมพ์
รายละเอียดเอาไว้แล้วในตอนต้น ๆ ของ เสียงสภา ฉบับนี้

สำหรับเรื่องเกี่ยวกับปากท้องของคณาจารย์-ข้าราชการและนิสิตนั้น มีคำถามมายัง
เสียงสภา ว่าที่ "คณะกรรมการดำเนินการเกี่ยวกับการจัดจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม" โดยมีตัวแทน
สภาคณาจารย์เข้าไปมีบทบาทร่วมอยู่ด้วย และได้เสนอการกำหนดราคาอาหารมาตรฐานไปแล้วนั้น
ใครจะเป็นผู้มีอำนาจดูแลควบคุม ตอบได้ว่า ก็คณะกรรมการชุดที่ว่านั้น แต่ทั้งนี้ มหาวิทยาลัยจะต้อง
อนุมัติในหลักการตามที่คณะกรรมการชุดนี้เสนอ/ ส่วนการเสนอมาตรฐานราคาอาหารนั้น ในตัวบุคคล
ต้องขอยกย่องนายเฉลิมศักดิ์ สุภาพล ประธานกรรมการที่ดำเนินงานอย่างแข็งขันมาตลอด

โดยเฉพาะการทำงานอย่างมีระบบและข้อมูลพร้อม/ ถ้าสุคนยาเฉลิมศักดิ์ สุภาพผลให้ข้อมูลว่า ต้นทุนราคาอาหารของเราจัดว่าถูก ตัวอย่างเปรียบเทียบกับที่ธรรมศาสตร์แล้ว ของเราคิดค่าเช่า รายปี 6,000 บาท บวกรายเดือนอีกเดือนละ 650 บาท ปีหนึ่งก็เท่ากับ 13,800 บาท ในขณะที่ ธรรมศาสตร์คิดค่าเช่าเป็นเดือน ๆ ละ 4,000 บาท 1 ปีก็เท่ากับ 48,000 บาท/ ตัวเลขออกมา อย่างนี้ ในขณะที่ราคาอาหารและปริมาณหักเหี่ยมกัน ก็ฟังนับว่าต้นทุนการผลิตของ มศว จัดว่าถูก คังนั้น จึงเป็นความชอบธรรมที่บรรดาร้านค้าควรจะควบคุมราคากาการขายให้อยู่ในราคามาตรฐาน ยังมีอีกเรื่องหนึ่งก็คือ เรื่องสัญญาเช่าของร้านค้าที่จะต้องต่อกันเป็นรายปีนั้น ตัวแทนสภาคณาจารย์ ที่เข้าไปมีบทบาท ได้เสนอให้มีการรื้อระเบียบการเช่าใหม่ให้มีความยุติธรรม ให้เป็นประโยชน์ต่อ มหาวิทยาลัย และหาทางปิดช่องทางการหาประโยชน์อันมิชอบไปแล้ว เรื่องนี้มีความคืบหน้าอย่างไร เสียงสภาจะเจาะเข้ามาเสนอต่อไป/ กรับ มีเรื่องตลกที่ไม่ตลกเท่าไรก็คือ เมื่อวันที่มีการประชุม สภาว่าด้วยปัญหาการรับเด็กที่โรงเรียนสาธิตนั้น มีอาจารย์ที่เป็นกรรมการสภาขอหลักประกันในความ ปลอดภัยว่าจะไม่ถูกกลั่นแกล้งโยกย้ายถ้าหากเปิดเผยข้อมูลเสียงสภาฟังแล้วเศร้า เศร้าเหมือนหลาย ๆ ครั้งที่สภาคณาจารย์จึกอภิปรายแล้วคณาจารย์ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น โดยกล่าวว่าเกรงกลัวความ ไม่ปลอดภัย เสียงสภาฟังแล้วก็ให้บังเกิดความมั่นใจสงสัยว่า ที่นั่นมหาวิทยาลัยหรือคณักเลง ที่เต็มไปด้วยอิทธิพลมีอำนาจเถื่อน/ ถ้าสุคนยาเสียงสภา ขอทราบจำนวนตัวเลขบุคลากรอาจารย์และ ข้าราชการที่จะเข้าเรียนโรงเรียนประถมสาธิตจากฝ่ายวางแผนฯ เพื่อประกอบการพิจารณาของ สภาคณาจารย์ ก็น่าสนใจบรรดาข้าราชการที่นั่นที่มีท่าทีที่ร่วมมือเป็นอย่างดี แต่กลัวการให้ข้อมูล เพียงแต่บอกอย่างสุภาพว่า ส่งขึ้นไปให้ผู้ใหญ่แล้ว...(ไม่ฮา)/ กรับ เสียงสภามันนี่ขอว่ากัน เพียงเท่านี้ และขอแถมท้ายบรรทัดนี้ว่า "ผู้ปกครองที่ดีคือผู้ปกครองที่ทำให้ประชาชนเดินตามด้วย ความรัก ส่วนผู้ปกครองที่แม้จะทำให้ประชาชนเดินตามได้ แต่เป็นการเดินตามด้วยความหวาดกลัวภัย ผู้ปกครองผู้นี้ให้อยู่ในกลุ่มของผู้ปกครองที่เลว" - สวัสดิ์